

Izdavač
Innamorata

Autorica
Inna Moore

Urednica
Dragana Golubov

Korektura
Ina Špiček

Grafičko uređenje
Calla Negra

Prijelom teksta
Calla Negra

Tisak
Booksfactory.hr, Szczecin, 2023.
Zagreb, 2023.

Sva prava pridržana. Ni jedan dio ove knjige ne može biti objavljen ili pretisnut bez prethodne suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN MEKI: 978-953-8457-19-7

ISBN TVRDI: 978-953-8457-18-0

COPYRIGHT© Innamorata

VRIJEDNA
čekanja

Koliko je ljubav strpljiva?
Koliko zaljubljeni čovjek može čekati?

Uvod

„Znaš da možeš meni doći za pomoć, ako trebaš bilo što.“

Osjetila sam njegovu prisutnost i prije nego što je progovorio. Reakcija mojeg tijela na tog muškarca bila je alarmantna. Nisam se okrenula prema njemu iako sam mogla u svojem umu predočiti kako me odmjerava dok me promatra s praga ureda. Ostala sam sama, opet je mudro iskoristio priliku da mi se obrati. Nastavila sam kopirati po drugi put dokumente na printeru i ignorirati njegovu pojavu.

„Znam da si u problemima. Trebaš samo reći i... možemo se dogovoriti.“

Jeza je prostrujala mojom kralježnicom dok sam osluškivala kako vuče svoje tromе noge po podu, a onda začula i njegovo teško disanje. Nagon za povraćanjem stegnuo mi je želudac, no zatvorila sam oči i hiperventilirala.

Trebaš ovaj posao. Samo ga ignoriraj.

Približio mi se na dva koraka i zapuhnuo me duhanskim smradom. Od nervoze pritiskala sam gumb za kopiranje prebrzo i molila se da se kolegica vrati u ured. Bio je kraj radnog vremena.

Molim te, požuri se.

„Ako ti je ispod časti uopće izreći te riječi, da me moliš za pomoć, jer znaš da sam jedini koji ti može pribaviti toliku

količinu love, onda ne moraš ništa reći. Samo u ponedjeljak ujutro dođi ranije prva na posao. Napravimo razmjenu.“

Način na koji je naglasio tu zadnju riječ, podigao mi je kiselinu u želucu. Sekunde su me dijelile od toga da počnem bljuvati po podu i njemu. A onda mi je pomaknuo pramen kose dok sam i dalje zurila u printer ispred sebe i dodao:

„Mlada si i lijepa, svatko bi ti dao što god poželiš. A ja ne tražim puno. Pola sata, recimo. U ponedjeljak ujutro. Moj ured.“

Njegovo se tijelo očešalo o moje, mogla sam osjetiti njegovo uzbuđenje kojim se protrljao o moj kuk, da sam se počela tresti od tjeskobe, grozote i strave.

Podigla sam pogled tada, gonjena nekom čudnom hrabrošću koju nisam imala ranije. Njegov odvratni, kiseli, perverzni cerek visio je na tim smrdljivim ustima dok je tim buljavim očima zurio u moje grudi. Stegnula sam čeljust dok mi se u umu kotrljala... ona.

Nemoćna.

Bolesna.

Ovisna o meni.

A ja... ovisna o njemu.

Jer ni sva ljubav svijeta, sva briga i trud nisu mogli stvoriti ono što sam joj morala dati da bi ona živjela... Novac.

Stoga sam odlučila zašutjeti... Jer... Nisam imala tu privilegiju izbora. Skrenula sam pogled i zadržala dah jer mi se nutrina komešala od njegova dahtanja nada mnom, kad je stigao moj spas i natjerao ga da se makne.

„Idemo doma? Jesi li gotova?“

Pitanje moje kolegice koja se pojavila u pravom trenu obrišalo je trag mučnine, iako samo nakratko.

Dok nisam stigla na ono mjesto gdje je *ona* ležala. Razlog mojeg života.

Njezina mala ručica, izbodena od silnih pretraga i tijelo koje je trebalo san uslijed tolikog napora, dok se borilo s bolešću koja mi ju je planirala uzeti.

„Bože, trebam čudo. Čudotvorca. Bilo što. Molim te. Meni napravi što želiš, samo neka ona živi. Ako trebam opet osjetiti nepoželjne ruke na sebi, ako trebam...“ glas mi je zapeo u grlu, nabijanje srca uzrokovalo mi je fizički bol da sam se morala uhvatiti za prsa.

Slike su se izmjenjivale u mojem umu, koliko god ih potiskivala... Bih li mogla podnijeti opet taj teror, to poniženje, kad mi se gadio svaki muški dodir? Svaki pogled koji je plazio po mojem tijelu? Kako bih uopće preživjela taj tren... minutu, a kamoli pola sata?

Slutila sam da bih, ako bih pristala na ono što mi je predložio, umrla, ali... pogledala sam opet nju, usnulu i nemoćnu...

Bolje da umrem ja... nego ona.

Max

„Gospodine Blake, možete li doći do moje ordinacije za sat vremena?“ glas doktorice Whitemoore odzvanjao je mojim automobilom dok sam je slušao preko *bluetootha*.

„Može, na putu sam prema vama. Vidimo se.“

Nisam pitao previše jer je doktorica jučer kontaktirala Cheryl, moju tajnicu, i ostavila obavijest u vezi s darivanjem koštane srži.

Odavno sam bio evidentiran u registru, to je nekako bila obiteljska stvar jer su moji roditelji bili uključeni, kao i moja braća i sestre. Ipak, bio sam iznenađen pozivom da dođem na dodatna testiranja jer je bilo izgledno kako sam mogući darivatelj za hitnu operaciju.

Pogled na sat potvrdio mi je da nakon posljednjeg sastanka s klijentom neću stići do ureda, tako da sam odlučio otići direktno kod doktorice.

Uranio sam čitavih dvadeset minuta i sjeo u polupraznu čekaonicu. Po običaju, izvadio sam mobitel da si prikratim vrijeme, e-mailovi su mi stizali u svako doba dana i noći, pa i dok nisam bio u uredu zapravo sam radio.

Osvrnuo sam se oko sebe tek na tren kako bih promotrio prostor i ljude. Na stolicama ispred ordinacija bilo je još pet osoba i svi smo imali mobitel u rukama, a samo je jedna djevojka izgledala kao da ne pripada tu.

Ona je čitala knjigu. Morao sam priznati sam sebi kako to odavno nisam vidio. Sva moja pažnja u tom se trenu fokusirala na nju, pa sam je bolje promotrio.

Čovječe...

Uspio sam samo trepnuti kad sam se zagledao u nju i shvatio... *Bila je prelijepa.*

Plava, gotovo zlatna kosa izgledala je prirodna, dok ju je micala iza uha kako bi imala nesmetan pogled na tekst. Usne nije imala našminkane, pućila ih je slatko dok je listala, udubljena u svoju literaturu. Izgledale su puteno i primamljivo. Nisam joj mogao vidjeti oči ni tijelo, jer se nagnula nad knjigu, ali i ovo što sam je promatrao samo iz profila pružilo mi je dovoljno da zaključim da je ljepotica.

Odjednom je zatvorila knjigu i pogledala na sat, time me oduševila jer je bacila pogled na čekaonicu i zastala baš na meni. Uspio sam samo raširiti oči jer je ovako, dok me gledala s tim nevinim svijetlim očima, bila još ljepša. Boja njezinih očiju nekako se skladno uklapala u njezinu nježnu pojavu. Mogao sam uočiti tu mješavinu plave i sive u njezinu pogledu. A nosić? Tako sladak i malen. Pogledom sam upijao i obrise njezina lica, izraz koji je isijavao iz njezina držanja i bljedila te mliječne kože. Nisam joj nalazio niti jednu manu dok je gledala prema meni.

Nasmiješio sam joj se odvažno, ali mi nije uzvratila, samo je spustila pogled u pod. Kao da nije ni shvatila da sam joj se nasmiješio, kao da je samo prošla pogledom kroz mene. Ili je to bila samo stvar mojeg ega, da neću prihvatiti kako postoji jedna žena koja nije slaba na moj šarm.

U idućem trenu naslonila se dok joj je pogled lutao niz hodnik, tako da sam dobio priliku bolje promotriti njezino lice. Ni sva ljepota obrisa njezina lica nije mi mogla sakriti činjenicu da je nešto muči. Da je tužna i zabrinuta.

U bolnici ste, kretenu, sigurno nije tu došla na zabavu.

Stegnuo sam dlan kad sam osjetio kako mobitel u mojoj ruci vibracijom označava novu pristiglu poruku, no ignorirao sam je. Ugasio sam ton i uključio kameru. Nisam mogao shvatiti svoju potrebu, no želio sam je uslikati.

Nisam odavno vidio tako lijepu ženu. Možda je bilo pretjerano reći da je žena. Izgledala je dosta mlado, procijenio sam da nema više od dvadeset i pet godina. Sitna i slatka, nježna i gotovo krhka, oblikovala se u mojem umu kao nešto neviđeno i vrijedno.

Ponovno se odsutno okrenula prema meni i to je bila prilika koju sam čekao. Usmjerio sam kameru prema njoj ne podižući mobitel s bedra i uslikao je. Tek kad se okrenula na drugu stranu, promotrio sam svoje djelo.

Slika je bila savršena, baš kao i cijelo njezino lice. Još je nešto isijavalo iz nje, tuga, trag boli i nestrpljenja, omotan nevinnošću. Tako me se dojmila, toliko me okupirala da me iznenadila spoznaja kako mi jako malo nedostaje da ustanem, odem do nje i zagrlim je. Ako bi je tako utješio i natjerao da se nasmiješi. Da, upravo to, imao sam poriv uzeti je u svoje ruke i samo zagrliti. I tako ostati.

Svaku moju ludu i neočekivanu primisao o ovoj djevojci prekinulo je otvaranje vrata ordinacije, kad je doktorica Whitemoore izišla iz sobe i pozvala je unutra.

„Melissa, izvoli.“

Melissa.

Doznao sam joj ime. I ono je bilo prelijepo kao i vlasnica. Popratio sam tih nekoliko koraka koje je, kao sa strepnjom, učinila i onda nestala iz mojeg vidokruga iza vrata.

I sve vrijeme dok je ona bila unutra, mojim se mislima razlijevala potreba da joj pridem kad iziđe. Zašto ne bih to napravio? Neopisiva želja da se upoznamo i da je tražim broj, kolala

je mojim venama dok sam brojio minute njezina boravka u ordinaciji.

Koliko god samopouzdanja imao, bio sam duboko svjestan kako mi nije uputila ni pogled, ni osmijeh, nijedan mig da je zainteresirana za upoznavanje.

Dok sam čekao da iziđe, ponovno sam čitao mailove i pokušao si skratiti vrijeme poslom, ne bitnijim od ovoga što me sad okupiralo, ali pokušao sam nekako suzbiti osjećaj koji je u meni bujao.

Zack, moj brat, slao mi je mail za mailom o velikom slučaju Blackstone kojim smo se trenutno bavili. To je bila velika riba, milijunaš kojeg je njegova tajnica, s kojom je po njegovoj priči imao avanturu, tužila za seksualno napastovanje. Sad ga je i žena tužila i željela razvod iz spomenutih razloga. Imali smo vraški posao, pobijati predbračni ugovor i dokazati njegovu priču o aferi, a pobiti i napastovanje. Bio je to slučaj kojim smo se bavili cijele dane i noći. Nisam imao slobodnog dana već tri mjeseca.

Nisam stigao ni pročitati posljednji e-mail kad su se vrata ordinacije konačno otvorila. Moje se tijelo napelo dok sam promatrao kako Melissa izlazi i previše prisno pozdravlja doktoricu. Bila je u tom trenu nasmijana i zatekla me spoznaja kako je taj njezin osmijeh izmamio jedan moj, stoga sam joj se opet osmjehnuo dok je prolazila pored mene.

Taj put me pogledala i uzvratila mi, čineći da se poput dječarca radujem jer mi se curica nasmiješila.

„Gospodine Blake, izvolite unutra“, doktorica mi se tada obratila dok sam gledao za plavokosim anđelom kako zamiče za ugao. Trebala mi je sekunda da shvatim kako mi je upoznavanje propalo jer je ona nestala, a doktorica me čekala. Stoga sam uzdahnuo, ušao, naslonio se u stolcu i čekao da krene s govorom.

„Drago mi je da ste tako brzo došli. Radi se o hitnoj operaciji i vi imate savršeno poklapanje za darivanje. Imamo curicu od dvije godine s leukemijom i operacija mora biti što prije.“

Sa svakom njezinom riječju osjećao sam sve veći ponos jer sam mogao nekome pomoći.

„Nema problema, samo recite što trebam napraviti“, nisam dvojio ni sekunde. Doktorica je odmah izvadila hrpu papira i stavila preda me.

„Morate ovo popuniti i sutra ujutro doći na dodatne pretrage. Ako sve bude u redu s vama, operacija bi bila u utorak. Djevojčica će biti spremna, već sad je kod nas na odjelu.“

Kimao sam spremno dok me upoznavala s procedurom pa na kraju pokupio sve papire i izišao iz ureda. Osjećao sam samo čistu sreću dok sam razmišljao o sutrašnjem danu. Nije bilo šanse da me ne dirne, jer sam se sjetio Zare, sestrine kćeri, koja ima tri godine.

Pri pomisli da se njoj nešto takvo dogodi...

Na izlazu iz bolnice uzalud sam se osvrtao oko sebe, gledajući hoću li naići na onu djevojku, ali nje nije bilo na vidiku, tko zna gdje je zamakla u ovih pola sata što sam proveo s doktoricom. Sjeo sam u auto i izvadio mobitel, pa opet pogledao sliku.

Kao da sam poludio od samo jednog pogleda na nju, sad sam sjedio na parkingu i buljio u nepoznatu ženu, bez ikakve moći da sklonim oči s njezine slike. Privlačila me kao nitko, nešto u njoj vuklo me kao da nisam bio vlasnik svojih nagona i potreba. Zack bi me sad podjebavao kad bi vidio kako općenjeno promatram sliku neznanke koja mi je, onako usput, uputila jedan jedan pogled i mali osmijeh.

